

Dotýkané (11.10.2012)

Je sobotní pozdní odpoledne, sedím na pohovce, vedle sebe košík plný voňavého prádla, které jsem právě přinesla z venku. Beru do ruky kousek po kousku, pečlivě ho uhlazuji a skládám, abych ho nemusela žehlit. Pozoruji své ruce, jak se prádla citlivě dotýkají a vznášejí se nad ním; jako by to nebyly ani moje vlastní ruce, jako by se do nich promítly ruce všech žen od počátku věků.

Kolik jen doteků věnujeme ušmudlanému tričku, které jen tak mimochodem sebereme ze země. Roztřepneme, odneseme do prádla a později ho máme zase v ruce, když prádlo třídíme, dáváme do pračky a potom voňavé znovu potřepáváme, než ho pověsíme na šňůru. A někdy i na té šňůře převěšujeme, pamatuji, že moje babička i maminka to dělávaly pravidelně, já už jenom někdy prádlo otáčím, to když mi moc neschne.

Uhlazovala jsem prádlo, tak chladivě hebké, a myslela na staré nářadí, o kterém nedávna psala Dede po návštěvě skanzenu. Cítila jsem ho v ruce, ty lehounké, doleskla ohlazené násady hrábí na seno, rukojeť kafemlejnků, která vklouzla hladce do ruky, malou sekyrku na špány, která byla na tu jemnou práci do ruky tak akorát.

Myslela jsem na veškerou nutnou denní činnost, na práci, která byla dotýkaná, a na nářadí,

které si každý přizpůsobil sám sobě, aby se mu s ním dobře pracovalo. A na to, že dnes rozlišujeme práci a zaměstnání, které si často přizpůsobuje nás, a že dotýkaná je jen práce, byť dnes bohužel v zaměstnání často pouze virtuálně.

Snad proto se snažíme dělat něco navíc, dotýkat se věcí a osudů bližních. Co je námi dotýkané, není nám lhostejné, dotýká se to nás silně a doleskla nás uhlazuje.

Je krásné žít v dotýkaném světě.

(Náš Zvířetník, 11. 10. 2012)

<http://naszviretnik.net/2012/10/11/105x148-dotykane/>

{fshare}